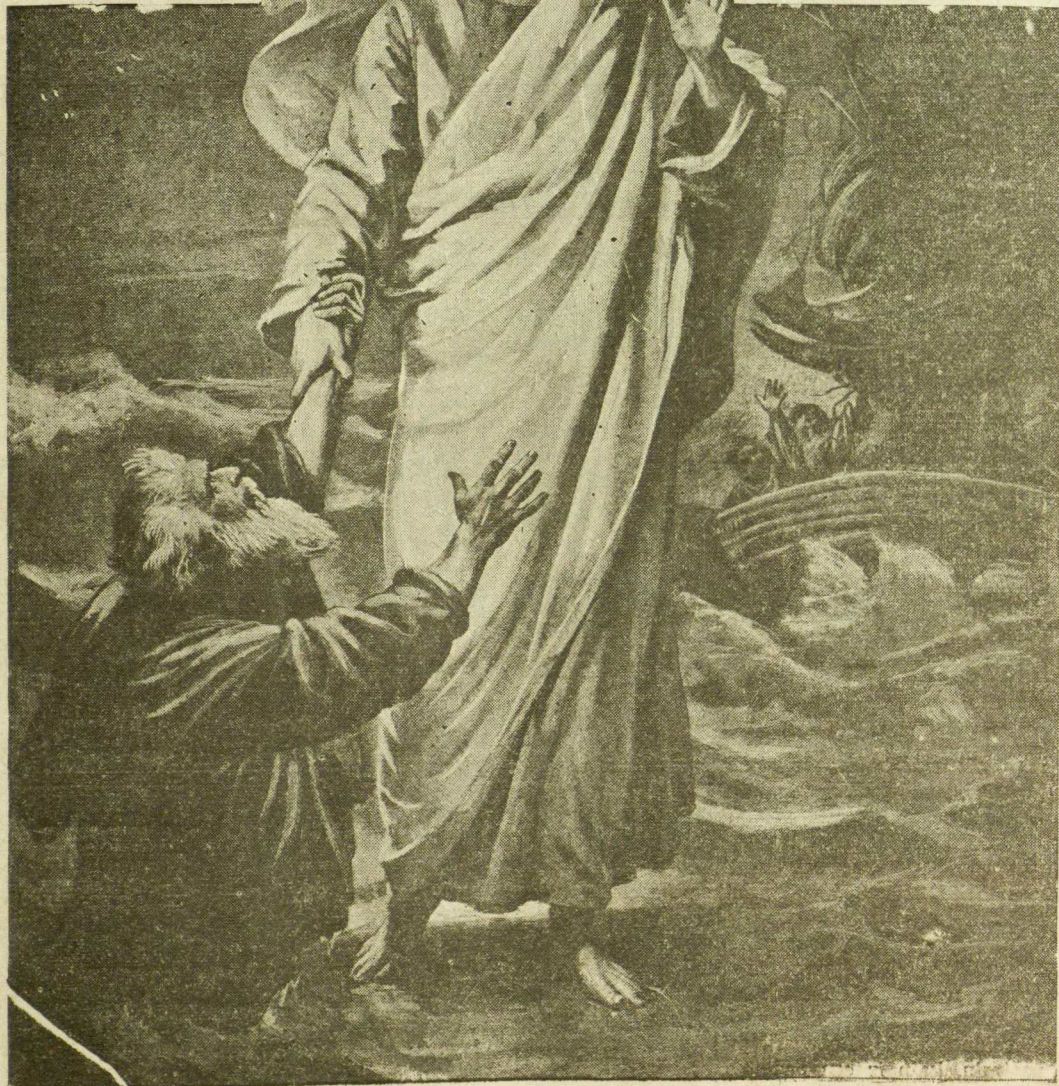


LATVAS

No. 9. Metai VII

Vasario-Feb. 26, 1927



LTSR valst.
respublikinė
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by "Draugas," Publishing Co.

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:		SUBSCRIPTION RATES:	
Metams	\$2.00	One Year	\$2.00
Pusei metų	\$1.00	Six Months	\$1.00
Vienam num.	\$0.05	Single Copy	\$0.05

"DRAUGAS" PUBLISHING CO.,

2334 So. Oakley Avenue

Chicago, Illinois

Užgavėnių Sekmadienis (Quinquagesima).

L e k c i j a .

E v a n g e l i j a .

KORINT. 13. 1-13.

LK. 18. 31-43.



EI aš kalbėčiau žmonių ir angelų kalbomis, bet neturėčiau meilės, aš bučiau kaip žvangantis varis ir skambančios kanklės. Jei turėčiau pranašystės dovaną, žinočiau visas paslaptis ir visokį mokslą; jei turėčiau visą tikėjimą, taip kad galėčiau perkelti kalnus, neturėčiau gi meilės, aš esu niekas. Jei išdalinau visą mano lobį beturčiams valgydinti ir jei išduočiau savo kuną sudeginti, bet neturėčiau meilės, nieko man nepadeda.

Meilė yra kantri, maloninga. Meilė nepavydi, nesielgia sauvalingai, nesipučia. Ji yra nesididžiuojanti neiško kas jos yra, nesuserzina, neįtaria pikture, nesidžiaugia neteisybe, džiaugiasi gi tiesa; visa nukencia, visa tiki, visako viliasi, visa pakelia.

Meilė niekuomet nepaliauja, nors pranašystės paliaus buvusios, nors kalbų nebebus, nors žinojimas nieku pavirs.. Nes mes žinome dalimis ir dalimis pranašaujame. Kuomet gi ateis, kas yra tobula, paliaus buvę, kas yra dalimis. Kuomet aš buvau kudikis, galvojau kaip kudikis; kuomet gi pasidariau vyras, nusikračiau, kas buvo kudikio. Dabar mes matome atspindyje lyg mįsle, tuomet gi veidu į veidą. Dabar aš pažįstu dalimi, tuomet pažįsiu, kaip ir esu pažintas. Taigi, dabar pasilieka tie trys dalykai, tikėjimas, viltis, meilė; tačiau didžiausis tarp jų yra meilė,



NUO metu Jėzus pasiėmė dvyliką ir jiems tarė: Štai, mes einame į Jeruzalę, ir įvyks visa, kas per pranašus parašyta apie žmogaus Sūnų: Jis bus paduotas pagonims, iš jo tyčiosis, bus plaktas ir apspjaudytas; nuplakę jie užmuš jį, bet trečioje dienoje jis prisikels. Jie nieko iš to nesuprato. Tas dalykas buvo jiems uždengtas, ir jie nesuprato, apie ką buvo sakoma.

Kuomet jis artinosi į Jeriką, atsitiko, kad vienas aklas sėdėjo prie kelio elgetaudamas. Išgirdęs praeinančią minią, jis paklausė, kas tai būtų. Jam pasakyta, kad praeinas Jėzus Nazarėnas. Tuomet jis sušuko tardamas: Dovidu sunau, pasigailėk manęs. Jėzus sustojęs liepė atvesti jį pas save. Kuomet jis buvo prisiartinęs, paklausė jį, tardamas: Ko nori, kad tau padaryčiau? Jis atsakė: Viešpatie, kad regėčiau. Jėzus jam tarė: Regėk, tavo tikėjimas išgelbėjo tave. Jis tuočiau regėjo ir sekė jį garbindamas Dievą. Ir visi žmonės, tai matydami, davė garbę Dievui.



Parapijų Knygynai.

Spaudos uždraudimo laikai! Kiek jie primena didvyriško pasišventimo ir ištvermės! Daugelis Lietuvos sunų už lietuvišką knygą neteko turto, neteko laisvės. Kurie nespėjo į laisvą Amerikos šalį pabėgti, pasiekė Sibiro kraštų arba supuvo rusų kalėjimuose. Tuomet už lietuvišką knygą ne pinigų, bet laisve mokėta. Lietuviška knyga namuose buvo begaliniai branginama ir saugojama tartum didžiausias šeimos turtas. Jinaį po keleta kartų buvo perskaitoma kiekvieną žiemą, paliekama kartų kartoms.

Šiandie visa kitaip virto. Nors mus niekas jau nespaudžia ir nepersekioja, lietuviška knyga pas mus nustojo savo vertės. Lietuviškų knygų skaitymas, ypatingai čia Amerikoje, taip sumažėjo, kad net grėsia mūsų knygynams bankrotas. Su knygynais kaip dedama. Jei gu knygyno savininkas subankrutys, ga lės kitą biznį pradėti. Bet kad mūsų visuomenė baigia dvasiniai bankrutyti, tai jau blogai. Mes nusiskundžiame ištautėjimu. Nėra ko aimanuoti, nes ir priešodis sako "verkdamas, kaktos neištaisyti". Įsižiūrėkime gerai į tas ištautėjimo priežastis. Jas šalindami, stabdysime ištautėjimo bangą. Viena šitų žymiausių priežasčių yra visiškas lietuviško knygų neskaitymas.

Paprachiausias kulturini mosi budas yra knygų skaitymas. Žmogus, nors ir aukščiausias mokslus baigęs, neskaitydamas knygų, nustoja kulturėti, nustoja

kilti moksle ir pažangoje. Juo labiau plačioji liaudis. Žmonės mokyklų nėje arba mažai jas telankę, tegali šviestis tik tai knygų skaitymu. Šiandie knygų skaitymą mūsų lietuviškuose namuose dideliu nuošimčiu yra pavadavusi munšainė, kurios sekmės mums yra labai skaudžios. Vieton kilti ir šviestis, didelė mūsų išeivijos dalis mirksta girtuoklybėje. Šitą tai nemalonų ir žalingą apsireiškimą pas mus turi užimti knygų skaitymas. Jei gu šeimoje yra pamėgimas geras knygas skaityti, laiminga toji šeimyna: dorovė ir apšvietimas joje aukštai pakilę; tokia šeimyna šviečia savo pavyzdingu gyvenimu visai parapijai.

Priespaudos metu Lietuvoje nebuvo lietuviškų mokyklų. Motina išmokė savo vaikučius skaityti. Šiandie Amerikoje, tiesa, yra lietuviškų mokyklų, bet ne visur. Kur jų nėra tėvai turėtų pasirupinti savo vaikučius išmokinti lietuviškai skaityti. Kad tai galėtų padaryti, patys turi knygas skaityti. Beskaitydami lietuviškas knygas, išmokys ir savo vaikučius lietuviškai skaityti. Iš mažens kudikis lengvai pripratinti, kad jisai pamylėtų knygų skaitymą. "Gera knyga yra tikriausias draugas", sako priešodis. Jaunimas, susirūpinęs knygų skaitymu, nepraleis brangaus laiko veltui jiems netinkamose vietose ir peiktinose draugijose. Dažnai skaitydami, kilš apšvietoje, dorovėje; jie knygose ras savo tėvų šalies meilę, pažins jos garbin-

gą praeitį — didžiulis lietuviams esą. Prate knygas skaityti, jie bus naudingi tautai ir Bažnyčiai.

Kiek geriau pas mus vyksta su laikraščiais. Jų yra ne maža ir žmonės noriai juos skaito. Bet laikraštis teikia tikrai kasdienines žinias. Svarbesnių straipsnių juose maža ir tie patys bėgamų reikalų pobūdžio. Laikraštis knygos niekuomet nepavaduos. Kalbant kad ir apie tuos pačius laikraščius, reikia pažymėti, kad mūsų katalikai žmonės remia laisvamanišką spaudą. Tuomi jie daro labai daug blogo. Visų pirma jie remia savo tikėjimo ir tautos priešą, kuris jiems nejučiant teikia mirtiną jo dvasiškai smugį. Toji laisvamaniškoji Amerikos spauda savo turiniu ir stiliumi yra labai nešvari. Jaunuojis, jau spėjęs susidurti su anglų gražiąja spauda, niekuomet nenori imti į rankas purvino lietuviško laikraščio. Susidarius tokioms aplinkybėms, mūsų lietuviškas jaunimas mažai lietuviškai teskaito, kas yra labai gaila.

Retas kuris apsišvietęs lietuvis šitos lietuviškų knygų skaitymo padėties gali nematyti ar nejausti. Mums visiems aišku, kad čia blogai ir reikia rasti keliai kaip šitas blogas reiškinys pašalinti. Butinai reikia, kad šiuo nenormalumu susirupintų mūsų visuomenės vadai, ypačiai dvasios vadai — kunigai. Reikia, kad kas nors parapijoje imtųsi šitos iniciatyvos. Tasai darbas galima pavesti kokiam nors draugijai ar kuopai. Tai lengvai gali atlikti Lietuvos Vyčiai arba net ir Federacijos skyriai. Bet geriausias ir tikriausias budas tai pa-

rapijos knygyno įsteigimas. Prie jo įsteigimo gali prisidėti visos parapijos draugijos ir kuopos. Jos gali sudaryti net savo komisiją, kurios nariai priimtų ir išduotų skaitytojams knygas. Treikia tikrai žmones suinteresuoti ir jie prie šitokio darbo prisidės. Įsisiubavus tokiam darbu, žmonės patys džiaugsis, turėdami didelės naudos iš knygų skaitymo.

Artinasi Federacijos spaudos savaitė. Šiuo tai atvėju Federacijos Sekretorijatas turėtų išnaudoti šią progą, ragindamas savo skyrių darbuotojus, kad jie ne vien tikrai platintų spaudą, bet kad įsteigtų knygyną, kurio likimu patys ir susirupintų. Pažangiose valstybėse pati valdžia užsiima šituo reikalu. Čekoslovakų valdžia valstybės lėšomis įsteigė knygynus kaip miestuose, taip ir kaimuose ir nuolatos ragino žmones jais naudotis. Paskutiniai skaitmens parodo, kad knygų skaitymas Čekoslovakuose pakilo 60 nuoš. Prieš karą buta knygų skaitytojų tikrai kelios dešimtys tukstančių, šandie jas skaito jau milijonai. Tauta šviečiasi, kultūrėja ir patsai kraštas kyla, turtėja.

Jeigu mes prisiminsime Lietuvą priespaudos metu, tai pamatysime, kad vienas vyskupas Valančius išleido tukstančius knygoms spausdinti, kurios buvo išnešiojamos po visą plačią Lietuvą. Žmonės, pasirodo, uždraudimo metu daugiau skaitė knygas negu dabar. Tiesa, dalinai mūsų laikais knygas pavadoja laikraščiai, bet jie niekuomet neužims knygų vaidmens žmonių švietime. Norėdami pakelti savo žmonių

jaunoje kartoje, mes turime rimtai susirupinti knygų platinimu — knygynų steigimu savose parapijose. J. N.

apšvieta, jų tikiškinę bei tautinį susipratimą ir teikti jiems priemonės kultūrėti, ypatingai užkirsti ištautėjimo bangą

MALDOS APAŠTALYSTĖS INTENCIJA.

Daug katalikų žuvo ne tikėjimo jurose. Ypač daug nuklysta jaunų vaikinų ir merginų. Daug jų negauna katalikiško išauklėjimo, daug pakliuva tikiškinų apsilaidėlių ir bedievių įtakon ir lieka be tikėjimo. Tai dideli nuostoliai. Reikia melstis, kad jie mažėtų.

Šv. Jonas Klimakas.

Šešiolikos metų Jonas apleido pasaulį ir visa, ką jam žadėjo jo labai aukštas išauklėjimas. Atsiskyrimas yra didybės mokykla. Jonas buvo greitas klausyti tiesos balso.

Jis nukeliavo į Sinai kalną, kur jau gyveno daugybė atsiskyrėlių.

Tylėjimas ir paklusnybė buvo jo žymiausios dorybės. Jo užrašai rodo, kad valdyti savo liežuvį jam darė daug vargo. Jis delto per ištisius metus atsiskyrė, nors priimti ir su juo kalbėti. Bijojė, kad pasikalbėjimas su dievotais lankytojais jam nepakenktų. Mirė 605 m.

Praktika.

Tylėjimas. Kas nori pasiekti tobulybės, pirmiausia turi išmokyti tylėti. Tylint save geriau matysi.

Abelnoji Intencija Kovo mėn. 1927

Skirta Šv. Tėvo, Pijaus XI.

Miesto parapijos.

Įvairiose pramonės šalyse pasaulyje iš ukių žmonės traukia į miestus. To dėliai išaugo daug didelių miestų ir dar jie vis auga.

J. Am. Valstybėse ypatingai auga miestai. Čia mat atkeliauja gana daug ateivių.

Miestų augimai iškelia daug ekonominių, socialinių, moralių ir religinių klausimų.

Doros ir religijos reikalai pastumėję Šv. Tėvą pakviesti mūsų draugijos narius melstis miestų parapijų intencija. Maldų tikslas, kad visų tikiškinų butų tinkamai aprūpinti visi sielos reikalai.

Beveik visur reikalinga daugiau bažnyčių, daugiau mokyklų ir kunigų. Esamiems labai sunku tinkamai viską aprūpinti.

J. A. Valstybėse, ačiu Dievui, religiniai dalykai aprūpinami gana gerai. Tikėjimas stiprėja, parapijų skaičius didėja. Bet negalima sakyti, kad viskas butų labai gera.

Mums reikia darbuotis, krutėt,
Pirmyn eit tvėrimo takais,
Tėvynę močiutę mylėt,
Tarnaut jai, gyvuoti, kentėt,
Jos buti tikriausiais vaikais.

Mums reikia galiunų minties,
Težvelgia dvasia ateitin —
Ar dangiškos pilni ugnies,
Te grožiu mums akį nušvies,
Ją dailės nuvedę sritin.

Mums reikia jaunimo smagaus,
Lyg ažuolui lapų naujų —
Bernaičių vainiko brangaus,
Merginų — žiedelių dangaus —
Ir meilės, vienybės tarp jų.

Mums reikia, oi reikia labai
Ir Dievo palaimos šventos;
Be jos žun gražiausi darbai,
Su ja — net supuvę grabai
Gamina gyvybę fautos. (A. J.).

Šv. Teresė Vaikelio Jėzaus.

Dr. V. Padolskis.

(Tąsa).

Ant rytojaus, 8 d. rugsėjo 1890 m., sudėdama vienuolinius įžadus, Teresė atsiekė savo širdies troškimų tikslą. Kaip skaitlingomis malonėmis tuomet Aukščiausias pripildė jos sielą! Džiaugsmo pagauta, ji jaučia didį dvasios ramumą. O savo meilės karštumu, ji apgaubia visus pasaulio žmones, ypatingai nusidėjėlius, kuriems trokšta atsivertimo; skastykloje gi kenčiantiems — kuo veikiausio paliuosavimo iš šios sopulių vietos. “Aš norėjau, rašo ji, kad tą dieną visi pasaulyje nusidėjėliai sugrįžtų prie Dievo, kad skastykla neturėtų jokio belaisvio”.

Šioj dienoj ir savęs nepamiršo. Ji meldė tobulo savęs pasiaukojimo, pilno atsipalaidavimo nuo tvarinių. Prisispaudus prie širdies, ji nešiojos popieros lakštelį, kuriame buvo išrašyti jos kilnus pageidavimai, širdies troškimai. Štai jo tekstas: “O Jėzaus, mano dieviškasai sužadotini, duok, kad mano krikšto rubas niekuomet nebūtų suteptas! Geriaus atsimk mane pas save, negu kad leistum čia man sutepti savo sielą, darant savo valia bent mažiausią kaltę! Niekuomet te ieieškau ir te nerandu nieko, kaip tik Tave vieną. Sutvėrimai man tebuna niekas ir aš niekas jiems. Te niekas ant žemės nedrumscia mano ramybės”.

“O Jėzau, aš teprašau iš Tavo ramybės! . . ramybės, ir ypač meilės be saiko, be ribų. Jėzau! tenimirštu kankine del Tavo! suteik man širdies arba kuno kankinystes! O Jėzau — suteik man abidvi”.

“Suteik, kad aš išpildyčiau prižadus visoj jų tobulybėj, kad niekas manimi neužsimtų, kad bučiau kojomis paminta, užmiršta, kaip smilčių dulkelė. Atsiduodu, pasiaukuju Tau, mano Mylimasai, kad ma-

nyje įvykintumei savo šventą valią, sutvėrimams negalint pastatyti tam tikslui jokių kliučių!”

Baigiantis gi šiai linksmybių dienai, Teresė džiaugsmingai padėjo savo rožių vainiką prie Panelės Švenčiausios kojų.

27 d. šio pat mėnesio jai uždėjo čydrą. Buvo tai liudėsiais ir skausmais apgaubta diena, nes nei tėvelis del savo ligos nei vyskupas, del susidariusių aplinkybių, negalėjo šiose iškilmėse dalyvauti. Teresė pravirko. Tačiau jos dvasios gėmėse jautės ramybė.

Metinėse rekolekeijose, kurias atliko pirmais metais po savo profesijos, ji atrado dar didesnę ramumą, kada, pareiškus pamoklininkui savo dvasios skausmus, nesmagumus, tapo jo suraminta. Ne maža pasaldino jos dienas, kai išgirdo jo pareiškimą, kad jos papildytieji nusidėjimai neužrustiną Dievą. Šie nusidėjimai, papildyti be laisvos valios, esą vien žmogaus silpnybės padaras. “Prie Tamstos, tarė jisai: “dabar aš užimu Jo vietą ir Jo vardu pareiškiu, kad Jis yra labai patenkintas Tamstos siela.”

Šventenybei siekti, kurios ji visuomet pageidavo, Karmelius buvo patogi vieta. “Mano troškimas, sako ji, visuomet buvo tapti šventa”. Čia toli esi nuo pasaulio vaidų, arčiau prie Dievo; ir vienuolių geras pavyzdys palengvina sunkų dorinimosi darbą. Užvislabiausiai jos akys buvo atkreiptos į Motiną šv. Teresės Genovėfą, jau tuomet pasižymėjusią šventenybėj. Jos dėka, Lisieux susilaukė Karmeliaus. Ne kartą ji paguodė Teresę, skatino drąsiai žengti dorybių keliais. O Teresė ją labai mylėjo, nes ir ji tik per užslėptus dorinimosi veiksmus pasiekė aukštą šventenybės laipsnį. Dėja, ši garbinga vienuolė, Lisieux Karmeliaus įsteigėja, ne ilgai pagyvenusi kartu su Terese, apleido šį pa-

saulį. Pervertomis širdimis vienuolės dalinosi šios šventos Motinos mažais palikimais. Ir Sesuo Teresė Vaikelio Jėzaus pasekė jų pėdomis. Matydama ant mirusios blakstienų dar žėrinčią ašarą, paėmus gabalėlį drobulės, saugiai ją nušluostė. Vėliau ji džiaugsmingai galėjo pasigirti turinti vienos šventos vienuolės paskutinąją ašarą.

Mėnesiui praslinkus, po jos mirties, Karmelių aplankė dar žiauresnis smugis. Tai influenza, pradėjus ten siausti visu žiaurumu, ieškojo sau aukų. Nebuvo vienuolės, kuri nebut daugiau ar mažiau susirgus. Aplink viešpatavo mirtis. Ne per sunkiai susirgus Sesuo Teresė, dviejų kitų vienuolių padedama, teikė ligonėms paskutinius patarnavimus. Kiek čia Teresė parodė dvasios tvirtumo! Dažnai vieną numarinius, bėgo prie kitos tuo pat jai pasitarnauti. Ne vien prie ligonių, bet ir koplyčioj Teresei reikėjo viskas sutvarkyti. Didis tuomet buvo jos džiaugsmas galint palytėti šventuosius indus.

Visą šį laikotarpį, kada influenza siautė Karmeliuj, Teresė turėjo malonę kasdien priimti šv. Komuniją. Tačiau ne ilgai taip tęsės. Esant kitiems to laiko įpročiams, kasdieninis Švenčiausiojo priėmimas buvo draudžiamas. Teresei tai buvo didis smugis. Degančiai tobula Dievo meile nebuvo galima suprasti, kaip tai ne but galima kasdien priimti savo Viešpatį. Tačiau, budama visuomet paklusni, tvirtai laikės viršininkės nurodymų. Ir Motina Marija Gonzaga smarkiai priešinosi prieš dažną komunjijos priėmimą. Bet prieš mirtį Teresė jai pareiškė: "Motina, kuomet aš busiu danguj, aš pakeisiu jūsų nuomonę." Išties, visa tai įvyko. Keletai metų praslinkus, Pijus X išleidžia aplinkkraštį, kuriuo visus ragina artintis prie dažnos, net kasdieninės komunjijos.

Terese, jausdama įžengus į tiesiai išganyman vedantį kelią, to pageidavo ir

savo kudikystės draugei Celinai, kuri dar vis slaugė sergantį tėvą. Teresės karštos maldos kasdien kilo prie Aukščiausiojo Sosto meldžiančios Celinai šios malonės. Ir Dievas ją iš klausė. Po ilgos ir sunkios ligos Liudas Martin mirė 29 d. liepos 1894 m. Šiuo persiskyrimu truko visi ryšiai, kurie dar laikė pririšę Celiną prie šio pasaulio. Pažinus jo vylius, Dievo malonės traukiama, Celina klabeno į Karmelious duris. Tačiau jos įstojimui viena vienuolė griežtai pasipriešino. Musų šventoji, rašydama apie tai savo autobiografijoje, užtyli šios vienuolės vardą. Matyt norėjo tai užslėpti. Tad Teresė vėl šaukė pagalbos aukštojo dangaus, kad jis permaintytų taip griežtą šios vienuolės nusistatymą. "Vieną dieną rašo ji jos dalykams nuolat labiau ir labiau susipainiojant, aš pasakiau Viešpačiui, priėmus savo širdyje Švenčiausiąjį Sakramentą: "Tu žinai, Jėzau, kaip aš troškau, kad mano tėvelio bandymai-skausmai jam būtų skaistykla. O! kaip aš norėčiau žinoti, ar mano troškiniai buvo išklaustyti?! Aš neprašau, kad Tu prakalbėtumei į mane; aš vien prašau ženklelio: Tu žinai Sesers priešinimasi Celinos įstojimui; taigi, jei nuo šio laiko nestatys daugiau kliučių, tas bus Tavo atsakymas, tuo man pasakysi, kad mano tėvelio siela nuėjo tiesiog dangun".

"O, neišmatuojamas gailestingumas! O, neapsakomas palankumas! Dievas, kuris laiko savo rankoj sutvėrimo širdį ir ją pakreipia, kaip nori, atmainė tos Sesers upą. Pirmas asmuo, kurį aš sutikau tuoj po padėkos pamaldų, buvo jinai, kuri, mane pasišaukusi, kalbėjo su manimi, akimis ašarų suvilgytomis, apie Celinos įstojimą, man pareikšdama karštą pageidavimą ją išvysti mūsų tarpe".

Netrukus, 14 d. rugsėjo 1894 m. Celina įstojo Karmeliuj gaudama vardą Sesers Genovefos Švenčiausiojo Veido.

(Bus daugiau).

Tretininkų Žinios.

Tretininkų nuopelnai.

Kiekviena draugija ar brolija, į kurią žmogus priklauso, teikia jam šiokių ar tokių nuopelnų. Taip yra su Tretininkų Santvarka. Visų pirma tretininko vardas yra garbingas, nes į šitą draugiją tepriklauso žmonės, ypatingu būdu pasišventusieji Dievui tarnauti. Reiškia geri žmonės. Todėl būti tretininku yra garbė. Žmogų lydi geras vardas — gera šlovė.

Kiekvienas tretininkas yra pilnoje Švenč. Marijos Panelės globoje. Jinai ne tiktai čia ant žemės savo ištikimus vaikelius globoja, bet ir aname gyvenime jais rupinasi. Tretininkas, kuris ėjo savo pareigas tobulai, gali būti tikras, kad per Švenč. Panelės užtarimą, jį greitai iš skastyklos kančių bus paliuosuotas.

Lygiai savo geruoju globėju turi šv. Pranciškų, tosios Santvarkos įsteigėją. Kaip kiekvienam šeimos tėvui rupi, kad jo visi vaikeliai būtų laimingi, taip ir šv. Pranciškus danguje neužmiršta savo pasekėjų ant žemės, kurie sekdami jo dvasią yra jo tikriausi vaikeliai. Kad tėvas milėtų savo vaikelį, tasai turi stengtis visuomet būti geru, doru, sekti gerus tėvo patarimus ir nurodymus. Taip ir tretininkai, norėdami įgyti savo globėjo užtarymo danguje, turi pilnai sekti jojo nurodymus ir patarimus — jie turi sekti šv. Pranciškaus dvasią.

Kiekvienas narys naudojami kitų visų draugijos narių gerais darbais. Tretininkai yra žmonės pamaldūs, pasižymėję daugeliu gerų darbų, kurių nuopelnai neaplenkia draugijos narių. Maldos, šv. Mišios, pasninkai, nusimaritimai, išmaldos, misijos ir visoki kiti geri darbai turi savo vertės, kurie draugijoje per ypatingą Dievui pasiaukojimą įgyja dar didesnės vertės. Ir tai visa yra bendra, kiekvienam tretininkui naudinga. Vienas kitą remdami, tokiu būdu, tretininkai siekia savo nemirtingos sielos išganymo.

Tretininkų Santvarka garsi tuomi, kad turi daugelį šventųjų. Be abejoj, jie pasiekę dan-

gaus laimės neužmiršta tų, kurie eidami panašiais keliais ieško tos pačios laimės. Čia esama asmenų visokių luomų, pradedant vainikuotomis galvomis ir baigiant pačiais neturtiniausiais žmonėmis, kurių viršiausiu pavyzdžiu yra patsai šv. Pranciškus savo gyvenimu pasekęs Išganytoją kuo tobuliausia Jo patiektomis dorybėmis. Šitos šventųjų minios teikia kiekvienam tretininkui paskatinimo sekti jų pėdomis. Jeigu jie galėjo pasiekti tą laimę, kodėl mes negalime?

Be garbės, gero vardo ir gražių pavyzdžių kiekvienas tretininkas dar gauna progos įgyti didžiausių ir gausiausių atleidų. Vargu ar yra kita tokia draugija, kurioje būtų galima semti Dievo malonės kaip iš bedugnio šaltinio. Vienus tiktai visuotinus atlaidus galima įgyti 125 kartus į metus. Dalinius atlaidus ar šiaip jau po kelis šimtus dienų atlaidų galima įgyti beveik už kiekvieną gerą darbą, maldele, atsidusėjimą. Per metus galima gauti 32 kartų generalinę absoliuciją ir du kartus šv. Tėvo palaiminimą, sujungtą abudu kartu su visuotinais atlaidais.

Kadangi tretininkas gali įgyti atlaidus taip dažnai, tai jis privalo jais naudotis. (Žiūrėk "Laivas" NN. 3, 4). Jo mintys visuomet turi būti pakeltos aukštyn prie Dievo, jo visi darbai pašvęsti Aukščiausiojo garbei. Taip tretininkas, leisdamas dienas, maldoje ir geruose darbuose, apipiltas gausių atlaidų ir Dievo malonių, kasdien kyla dorybėje ir tobulybėje. Teikdamas gražų pavyzdį kitiems žmonėms, jį prisideda prie didelio darbo — prie nemirtingų sielų išganymo. Reikia atminti, kad žmogus, matydamas gražų pavyzdį, patsai linksta panašiai elgtis. Vieną, kitą kartą gali nepasisekti, bet nuolatiniame pavyzdžiai galutinai žmogų pergali ir jį jausius noriai paseka.

N.



Velnias Pamokslininkas.

(Tāsa).

Jis tai žinojo. Jis buvo tarp tų bailios ir nupuolančios dvasios vienuolių. Jis kėlė juose dar didesnį baimingumą ir gundė juos; ir kuomet jie pasidavė bailumui, kurį šnibždėjo jis jiems į ausis, jis vis labiau užvaldė jų širdis. Jis tuomet tėmijo į juos pilnas pragarinio džiaugsmo. Bet jo džiaugsmas ne ilgai tėsėsi. Jį sunaikino šviesa, kurį perskriodė jo matymą. Balsas suskambėjo jo ausyse; jo atbalsiai buvo jam gerai žinomi. Tas balsas pripildė jį nerįmasties ir priminė seną į pralaimėjimą. Tai buvo Mykolo balsas.

“Nukritusi Ryto žvaigždė”, tarė malonus angeliškas balsas, “ko tu čia esi? Aš atėjuo tave praginti iš čia ir dar kartą pažeminti tavo puikybę.”

“Gali sau pildyti savo valį,” tarė piktas, “bet aš, taippat, turiu savo valį: čia nevienas tų vienuolių gerai pasitarnavo man šiaudien, nes jie suabejojo apie Dievo žodį ir pareiškė nepasitikėjimo Jo pažadėjimui. Aš apleisiu juos patenkintas, palikdamas jiems tuos jausmus.”

“Taigi, kad nepaliksi jiems tų jausmų, ištvirkęs ir piktas žalty”, atsakė archangelas; “tu padarei tą piktą darbą, tu jį turėsi ir pataisyti. Tavo pačio lupos turi sugražinti ramybę šiems vargšams, kurie suklydo del savo silpnybės, tu turi pirklio Liudviko nusistatymą atitaisyti, ir visų piliečiuų širdims sugražinti išplėstą meilę. Tu privalai

taip visa tai atlikti, kad jie savo lūosa valia šio miesto sienose pastatytų naują vienuolyną, kuriame butų Dievas garbinamas ir Jam tarnaujama, ir šv. Pranciškaus regulos, kurių tu taip baisiai nekenti, butų laikomos koaštrįsiausiai. Tai Aukščiausiojo nuosprendis, kuris yra neatmainomas.”

Velnias sugriežė dantimis. “Aš ne pamokslininkas”, suriko jis, “ir aš nekovoju pats prieš save; tuo labiau aš negaliu dirbti labui Pranciškaus, kuris buvo mano mirtinas priešas”.

“Tai tau bausmė už tavo piktybę ir apgavystę; tu turi padaryti lygiai taip, kaip jis butų daręs, jei jis butų čia vėl ant žemės,” tarė Mykolas. “Tu turi klausyti. Turi prisiimti vieno šiuų vienuolių išvaizdą ir įeiti į šuos namus. Geri žodžiai, priešingai tavo norui, turi eiti iš tavo lupų. Turi sugražinti tiems vienuoliams vilį ir pasitikėjimą, aštriai padaryti perspėjimą del jų širdžiuų nupuolimo ir sustiprinti juos savo šventa kalba ir paguodos žodžiais. Be to, tu privalai parupinti jiems maisto, kurio dabar neturi, kad jų kentėjimai pasibaigtų ir kad jie turėtų iš ko valgidinti neturtėlius kaip pirmiau. Taip tu sužinosi, kas yra kariauti prieš Dievą ir Jo šventuosius”.

Štai kas subėldė į vienuolyno duris. Durų sargas baimingai jas atidarė. Jis numanė, ko gali susilaukti. Žiuri, vienuolis, apsirėdęs menkais, gerokai

išnešiotais drabužiais, priklausąs prie jų ordeno. Bet jis buvo nei iš šio vienuolyno. Vienuolis, durų sargas, nebeatsiminė, kad būtų jį kada matęs. Jo išvaizdos ir užsilaikymo didybė galima buvo pastebėti iš po neturto menko parėdo. Jo išvaizda rodė, kad jame glūdo perdaug įsakinėjančio dvasios žymių; bet jo išvaizdos didybė ir kilnumas, smarki šviesa, kuri triško iš jo akių, žybančių iš po tankiai sužėlusių antakių, vertė jį gerbti.

“Aš noriu kalbėti su tėvu gvardijonu-vyresniuoku” tarė jis. Jo balso garsas buvo skambus-muzikalis. Vienuolis durininkas, su tylią nuostaba žemai nusilenkė ir nuvedė pas susirinkusius vienuolius, kurie baigė galutiną sprendimą apleisti šią vietą ir kraustyti kitur.

“Deo gratias, mano broliai”, pasveikino jis. Jo balso garsas keistai praskambėjo jų ausyse.

“Dievo Motina!” sušuko nustebęs gvardijonas, “kas esi, broli, ir iš kur čia atkeliauji?”

“Aš ateinu iš labai toli ir mane čia vedė Dievo ranka”, atsakė nepažįstamasis; “aš taip toli buvau nuo čia, kuomet man buvo uždėta priedermė keliauti, kad bereikalo man tą vietą minėti; jus jos nežinote. Mano šalis tokia, apie kurią mažai kalbama ir saulė ten nešviečia, taip kaip čia pas jus.”

“Kokis tavo vardas, gerasis broli? Ar esi mūsų ordeno?”

“Aš vadinuosi Obediendus Obligatus (Priverstas Klausyti). Kaip matote, aš dėviu jūsų habitą (rubą). Seniau,

pirmiau negu ši abitą užsivilkau, mane vadino Cherubino”.

“Taigi, gerasis broli,” tarė gvardijonas, “malonu mums tave priimti. Labai norėčiau, kad kas nors tau galima būtų duoti. Bet su mumis čia labai bloga. Pataikei mus aplankyti į nelaimingą laiką. Šio miesto žmonės sukilo prieš mus ir nieko neduoda mūsų prašymui. Jau mes beveik pasirengėme eiti kitur ir ieškoti sau prieglaudos; nes mus ima didelė baimė, kad mes žūsime nuo bado, ilgiau čia pasilikdami”.

Girdint tuos žodžius nepažįstamoje išvaizdoje prasimušė dar didesnė didenybė. Jis nusmukė užpakaliną kapturą ir parodė visą veidą ir galvą. Tai padarė į visus nepaprastą įspūdį. Visa galva nuskusta, likęs tik juodų kaip anglis plaukų vainikas. Jo kakta buvo augšta, o akys, giliai įdubusios, sviedė ugninius žvilgsnius. Kada jis pažiūrėjo į gvardijoną, jo žvilgsnis, rodos, skriodė tiesiog į širdį. Jo veidas buvo išblyškęs ir nešiojo kentėjimų žymes. Kada jis kalbėjo, jo lupos taip susisukdavo, kad rodė kaip ir kokią kampanieką.

(Bus daugiau).

Bet žmonių širdy šviesybė dingus:
Pripenėtos nuodais tamsios minios
Niekis Dievą ir kelius teisingus.

Veltui graudžiai pranašas rauda,
Minios klyksmai jo nustelbia žodį;
Duonos, aukso ji temato naudą,
Dvasios peno ji ieškot negodi. (A. J.)

Katalikų Pasaulys

EGIPTAS. — Malonesnės dienos pradeda šviesti ir Aigipto katalikams. Nesenai buvo paskirtu du nauju vyskupu; jiedu rupinsis aigiptiečių reikalais. Šita pradžia seks tolyn. Netrukus bus paskirtas visam Aigipto šaliai arkivyskupas, pavadintas Aigipto karalystės primatu. Be lotynų apeigų Aigipte yra armėnų ir chaldiečių katalikų, kurie turi savo dvasinę valdžią, atskirą nuo tikrųjų aigiptiečių katalikų, kurie dabar jau ir susilaukė savo dvasinės valdžios.

OLANDIJA. — Vietinėje protestantų Bažnyčioje pasireiškia judėjimas, turįs krypties prie Katalikų Bažnyčios. Vienės bažnytinės tarybos kreipia dėmesio į Katalikų Bažnyčios sutvarkymą ir pradeda įnešti panašių apeigų ir į savas bažnyčias. Viešoji arba visos valstybės taryba nutarė užvesti pamaldas už mirštančius ir turėti savo Vėlinių dieną kaip kad esama pas katalikus. Reikia atminti, kad šitas žingsnis yra labai didelis, nes sulig protestantų mokslu nėra jokio reikalo melstis už mirusius. Jeigu tu busi išganytas, tai tau maldos nereikalingos, o jeigu tau lemta žlugti pragare, tai jokios maldos nepagelbės. Dabar jau pasirodo, kad šitoji jų tikėjimo mintis prašalinama ir jie jau kitaip pradeda žiūrėti į savo net pamatinius tikėjimo klausimus.

ANGLIJA. — Anglų žymus rašytojas Hilaire Belloc pareiškė savo nuomonę apie Anglijos atsivertimą į katalikų tikėjimą. Jisai sako, kad tasai atsivertimas yra netoli, tiktai reikia budėti ir nenustoti darbuotis tam atsivertimui. Daugiausia dėmesio jisai kreipia į viešus gatvių kalbėtojus. Anglijoje tokių esama 38 centrai. Tai yra anglų populiariausias kalbėjimo budas; pas juos tokia mada ir jinai teikia geriausių sekmių. Visa, garbingojo rašytojo nuomone, reikia suvartoti, kad tasai laukiamas atsivertimas įvyktų kuo greičiausiai.

— Prieš keleta savaičių Edinburgo miesto tarybos narys p. Gibson padavė tarybai suma-

nymą pašvęsti Edinburgo miestą Kristui. Tasai sumanymas sukėlė didžiausio triukšmo ne tiktai pačiame mieste, bet ir visoje Anglijoje. Pasipylė sveikinimai, pritarimai sumanymui, bet kartu ir įtarimai, papeikimai. Tasai įnešimas pasiekė aukštųjų valstybės įstaigų. Savo sumanymo ginti stojo patsai p. Gibson. Jisai pradėjo psalmes žodžiais: "Jeigu Viešpats nestatys namų, veltui darbuojasi, kurie jį stato. Jeigu Viešpats nesaugos miesto, sargai veltui jį saugoja" (ps. 127). Jisai, paduodamas savo sumanymą, reiškė vilties, kad miesto taryba ne tiktai sutiks tą sumanymą priimti, bet dės savo visas pastangas, kad mieste užviešpatautų Kristaus dvasia. Ką gi mes šandie matome tame pasaulyje. kalbėjo p. Gibson. Mes matome nepatenkintą pasaulį, piktus žmones, plėšiančius vienas kito širdį. Vieton draugiškumo ir vienybės viešpatauja nepasitenkinimas, kerštas, sukilimai, boikotai, streikai, bedarbės. Kristus įsakė "mylėti savo artymą kaip patį save". Štai aš ir norėjau, kad tasai Kristaus pažadinimas rastų vietos mūsų mieste, mūsų piliečių gyvenime. Tuomet tiktai mūsų gyvenime užviešpatautų tikroji tiesa ir vienybė, kurios mes šandie taip trokštame. Gaila visgi, kad tasai sumanymas nepasiekė savo tikslo, nes valdžia bijojo, kad toksai nutarimas galys nepatenkinti kaikurių netikėlių.

JUNGTINĖS AMERIKOS VALSTYBĖS.

— San Francisco mieste didžiame parke patatyta kun. McKinnon paminklas. Jisai buvo Amerikos kariuomenėje kapelionu, kuomet amerikiečiai vedė su ispanais karą. Kunigas dalyvavo mušiuose, nešdamas visur suraminimą ir Dievo malonę. Paminklas atvaizduoja kunigą, benešantį ant karklo užmautą paliaubų vėliavą. Tasai atvaizdas primena tą atsitikimą, kuomet kunigas kulkoms siaučiant nunešė į ispanų stovyklą paliaubų vėliavą, patsai išsistatydamas save į mirties pavojų. Šandie tauta pagerbė jo didvyriškumą.

MUSŲ DARBAI

Skaitytojų Balsai.

“Šiuomi prisiunčiu L. L. boną \$50 del bernaičių kolegijos ir meldžiu įrašyti mane į amžinus narius. Ateityje pasižadų šią brangią mūsų tautos įstaigą remti kiek aš galėsiu ir stengsiuosi daugiau rėmėjų surasti. Linkėdama geriausių pasekmių Tėvams Marijonams, kolegijos statytojams, pasilieku su aukšta pagarba — Pranė Ražickienė, Brooklyn, N. Y.”

“Brangus Tėveli, gavome pakvietimą prisidėti prie statymo naujos lietuvių kolegijos. Tai labai šventas darbas ir naudingas. Bet mes esame pavargę ir daug prisidėti negalime. Tiktai penkis dolerius prisiunčiame ant parėmimo to švento darbo... Linkime Naujų Metų, kad ateinanti metai būtų laimingi, kad tais metais žmonių širdis pasiektų duosnumas ir jie gausiai prisidėtų prie to svarbaus mokyklos statymo darbo. Priimkite mūsų dovanėlę mažą, bet iš širdies Jums pasiūsta. Pasiilieku — Pranė Prankevičienė, New Britain, Conn.”

Šiandie jau visi mūsų visuomenės vadai mato, kad kolegijos klausimas yra patsai svarbiausias mūsų dabartiniame gyvenime. Įdomu visgi, kad ne tiktai tie, kurie stovi mūsų darbuotės viršūnėse tą klausimą taip vertina, bet ir mūsų eiliniai darbuotojai panašiai žiuri į lietuvių gyvenimo eigą. Jų Lietuvių Kolegijos Remėjų Centrui laišakai tai geriausia nurodo.

“Prisiunčiu ir aš nors mažą auką tai taip brangiai ir prakilniai įstaigai, savo dienos uždarbį — \$5. Kaip be saulės išmirtų ant žemės visa gyvybė, taip lygiai ir tauta be mokyty žmonių. Tiesa, ir ne visi mokyti yra tautai naudingi. Mums praktika parodė, kad ir mokyti žmonės be tikėjimo yra tautai nenaudingi, kartais net pragaištingi. Tiktai tokia mokykla kaip dabartinė Tėvų Marijonų veda ma lietuvių vaikams kolegija gali būti naudinga tautai ir Bažnyčiai. Musų tauta tiktai

tuomet bus laiminga jeigu atsinaujins Kristuje. Veltui svieto lygintojai rėkauja, žadėdami darbininkams rojų, kol Kristaus įstatai bus niekinami, tol laimės tarp žmonių ant žemės nebus. Žmonės palikusieji Dievą, pasirodo savo darbais baisēsni už žvėris — skriaudos, neapykantos, žrudymai — tai vis pasekmės mokslo be tikėjimo. Taigi tokią įstaigą, kurią dabar veda Tėvai Marijonai, turi remti kiekvienas lietuvis ir lietuvaite, kurioje gyslose dar teka lietuviškas kraujas, kurio širdyje dar lietuviškos meilės ugnelė dar neužgeso. Ne visi gali remti stambiomis aukomis, bet kiekvienas gali nors mažu prisidėti. Kaikurie sako “aš dabar negaliu duoti, o siųsti kokius 3-5 dolerius ką tai reiškia tokiam dalykui, todėl verčiau nieko neduoti”. O aš manau, kad kiekvienas centas turi savo reikšmę. Jeigu mes visi lietuviai dėsime po kiek kas išgalime, taip kaip tos mažos skrusdėlės sunėšime po šapelį į didelį kaupą — didelę milžinišką įstaigą. J. Poškienė, Drixel Hill, Pa.”

“Gerbiamas Tėveli, prašau už šituos pinigų siuntinėti man “Laivą”. Pirmiau gaudavau nuo savo draugės skaityti, tai man labai patiko. Tame laikraštyje yra daug visokių žinių ir įdomių pasiskaitymų. Su naujais metais aš lauksiu to “Laivo” atplaukiant — Adelė Jucius, Seatonville, Ill.”

“Šiuomi prisiunčiu \$3 ir meldžiu prirašyti mane prie nuolatinių rėmėjų Marijonų Kolegijos. Siuntinėkite man “Laivą”, kurį aš labai pamėgau ir noriu skaityti. — A. Pilipaitis, Spring Valley, Ill.”

Marijonų Kolegijos Remėjai:

A. Zaremba, Cicero, Ill. (D. Uzd.)	\$5.00
V. Dabužinskienė, ” ”	..	5.00
A. Rakauskienė, ” ”	6.00
V. Feiza, ” ”	5.00
M. Klimienė, ” ”	5.00
J. Patierabas ” ”	4.00
O. Krasauskienė, ” ”	5.00

		L	A	I	V	A	S	141
J. Smulskis	" "		8.00	J. Raudonis	" "	1.00
B. Kelpšas	" Rem.		3.00	A. Rabačiauskas	" "	1.00
O. Mankienė	" "		3.00	Z. Gedvilas	" "	1.00
A. Daujotienė	" "		3.00	J. Stankus	" "	1.00
M. Urba	" "		3.00	P. Bukauskas	" "	1.00
A. Valančius	" "		3.00	A. Širmulis	" "	1.00
J. Kersnauskienė	" "		3.00	A. Žogunienė	" "	1.00
M. Rezgailienė	" "		3.00	P. Liutvinavičienė, Cicero, Ill. Aukos ..		1.00	
R. Nenartoniš	" Aukos		2.00	A. Januškienė	" "	1.00
V. Kučinskas	" "		2.00	J. Žukaitis	" "	1.00
A. Feizienė	" "		2.00	A. Mondeika	" "	1.00
A. Zaremba	" "		2.00	D. Zdanis	" "	1.00
J. Vilkas	" "		2.00	M. Monkienė	" "	1.00
M. Marcinkus	" "		2.00	A. Galinskienė	" "	1.00
V. Feiza	" "		2.00	Šemetulskienė	" "	1.00
P. Mockaitienė	" "		2.00	A. Rakauskas	" "	1.00
J. Liaudanskas	" "		1.50	O. Gribauskaitė	" "	1.00
E. Lapinskaitė	" "		1.00	O. Krenčienė	" "	1.00
K. Žilvitis	" "		1.00	J. Mitkienė	" "	1.00
P. Garbiučaitė	" "		1.00	S. Kelpšas	" "	1.00
J. Plarpa	" "		1.00	V. Bruškas	" "	1.00
P. Bradžionis	" "		1.00	K. Gailius	" "	1.00
M. Kakanauskas	" "		1.00	M. Salienienė	" "	1.00
J. Andriejuniėnė	" "		1.00	Naruševičienė	" "	1.00
A. Plarpa	" "		1.00	O. Laurinaityienė	" "	1.00
A. Liutkienė	" "		1.00	J. Mateikaitis	" "	1.00
J. Kuizinas	" "		1.00	B. Daunienė	" "	1.00
S. F. Fauza	" "		1.00	M. Krainienė	" "	1.00
A. Matas	" "		1.00	M. Valiulienė	" "	1.00
O. Stasaitienė	" "		1.00	J. Kiškunienė	" "	1.00
A. Baltutis	" "		1.00	M. Valančienė	" "	1.00
Z. Kakanauskas	" "		1.00	M. Jucevičienė	" "	1.00
A. Kasmanskis	" "		1.00	J. Poškaitė	" "	1.00
P. Meškauskas	" "		1.00	M. Baltrušaitienė	" "	1.00
D. Verigienė	" "		1.00	J. Aleksandravičienė	" "	1.00
K. Kavaliauskas	" "		1.00	M. Bartašienė	" "	1.00
J. Šileika	" "		1.00	O. Šmečžis	" "	1.00
E. Urbonienė	" "		1.00	J. Jaškunas	" "	1.00
O. Rakauskas	" "		1.00	O. Daujotienė	" "	1.00
O. Skiriutė	" "		1.00	J. Jensonienė	" "	1.00
J. Vaitkus	" "		1.00	K. Gilvidienė	" "	1.00
B. Kelpšas	" "		1.00	A. Krenčius	" "	1.00
A. Stankus	" "		1.00	K. Kismonaitė	" "	1.00
O. Smalinskis	" "		1.00	Visiems Marijonų Kolegijos Rėmėjams ir			
A. Stankus	" "		1.00	Aukotojams Rėmėjų Centras taria nuoširdžiausią			
J. Lingvis	" "		1.00	acia ačiu. (Bus daugiau).			

Klausimai ir Atsakymai

KLAUSIMAS. — Pas mus yra paprotys, kad vaikučiai turi atnešti šventadieniais po vieną centą. Jeigu neatneša vieną sekmadienį, tai kitą sekmadienį turi atnešti 2c. Jeigu tėvas neturi smulkių, tai vaikas verčia jo kišeniuis. Tokiu būdu iš mažo išmokina juos vogti.

Waukeganietis.

ATSAKYMAS. — Šiuo būdu vaikučiai yra iš mažens auklėjami ir mokomi savo pareigų, ypatingai pareigos remti bažnyčią. Jeigu vaikas pripras iš mažens branginti bažnyčios rėmimo reikalą, jis ir užaugęs bus geras katalikas, kuriam tikybos ir bažnyčios reikalai bus visuomet pirmoje jo pareigų vietoje. Tėvai tai turi suprasti. Gaila, kad tėvas ar motina jau tiek nesuvokia, kad toksai budas yra auklėjimo priemonė. Tėvai tą būdą žinodami turi džiaugtis ir patys rupintis surasti vieną ar du centus vaikui, kad jisai galėtų savo duoklę užsimokėti. Kad vaikas verčia tėvo kišeniuis, tai žinoma blogas apsireiškimas. Jisai be abejo verčia ne vien sekmadienio cento ieškodamas. Kaip tik šiuo atveju tėvui turi rūpėti tasai centas surasti, kad vaiko uolumą, kuris asmens bude yra gražus reiškinys, lenkti į gerą pusę. Jeigu tėvas neprisideda prie savo kudikio auklėjimo, jisai mirtinai prasikalsta prieš Viešpatį Dievą. Tėvų viršiausia pareiga yra savo vaikai auklėti tikroje Dievo meilėje ir Jojo įstatymų pildyme. Kuomet vaikai eina į mokyklą, tenai jų ta visa moko ir tėvams telieka prie to auklėjimo prisidėti, kad iš savo vaikelių senatvėje sulauktų džiaugsmo.

KLAUSIMAI. — Ar verta doram katalikui skaityti ir platinti toki laikraščiai kaip "Amerikos Lietuvis" ir "Saulė" Girdėjau, kad tie laikraščiai yra taip kaip ir katalikiški, Malonėkit paaiškinti.

J. O., Nashua, N. H.

ATSAKYMAS. — Tie laikraščiai, anot Tamstos žodžių, yra taip kaip ir katalikiški, bet visgi ne katalikiški. Katalikas gi žmogus turi remti ir platinti savus katalikiškus laikraščius. Tokiais laikraščiais, kurie yra nekatalikiški, tesirupina žmonės nekatalikai.

KLAUSIMAS. — Prašau paaiškinti kokios yra mirtinos nuodėmės didelės ir kokios mažos? *P. M., Boston, Mass.*

ATSAKYMAS. — Mirtinos nuodėmės nėra dalinamos paprastai į dideles ir mažas. Mirtinos nuodėmės visos yra didelės nuodėmės. Visos nuodėmės yra dalinamos į dvi dali — mirtinas arba dideles nuodėmes ir kasdienes arba mažas nuodėmes. Mirtina nuodėmė yra prasikaltimas prieš Dievo įstatymą. Per ją žmogus atsitolina nuo Dievo, nustodamas Jo malonės. Kasdieninė gi nuodėmė yra tiktai netobulumas prieš Dievo įstatymą. Per ją žmogus neatsitolina nuo Dievo ir Jo malonės nepraranda. Kitais žodžiais kalbant, per mirtiną nuodėmę žmogus sutraukia su Dievu visus meilės ryšius, per kasdieninę gi nuodėmę jisai tiktai sutrukdo savo kilimą Dievo meilėje, bet jo nenutraukia.

KLAUSIMAS. — "Šv. Pranciškaus Dvasia" knygoje yra vartojamas žodis "liaupsės". Juk tai liuterių žodis. Argi čia nesekama liuterius mūsų katalikiškoje maldaknygėse. *Jurbarkietė.*

ATSAKYMAS. — Žodis "liaupsės" nėra liuterių, bet lietuvių žodis ir reiškia giesmes, kuriomis giedama Dievo garbei. Kaip katalikai lietuviai, taip ir protestantai lietuviai — liuteriai, kalvynai, mukariai — tą žodį vartoja. Tasai žodis yra geras ir kiekvienas katalikas Dievo garbei jį gali vartoti.

Lietuvos Žinios

— 16 vasario d. vakare mirė Vilniuje D-ras Jonas Basanavičius. Palaidotas 21 vasario. Jisai gimė 1851 m. lapkričio 23 d. Ožkabalių k., Bartininkų val. Vilkaviškio apskr. Per 50 metų darbavosi lietuvių Tautos naudai. Jisai yra vadinamas Lietuvos atgimimo patriarku.

— Sausio 15 Ministerių Kabinetas nutarė atnaujinti su Popiežium santykius.

— Ministerių Kabineto posėdy buvo svarstyta Konstitucijos pakeitimo klausimas. Nutar-ta Konstitucijos projektas tuojau įduoti Sei-mui svarstyti.

— Diplomatu tarpe įvyks permainų: Lie-tuvos atstovas prie Italų vyriausybės p. Čar-neckis bus paskirtas Lietuvos atstovu prie Šv. Tėvo. Čarneckio vieton bus paskirtas p. Bal-trušaitis, dabartinis atstovas Rusijoje. Į Rusiją bus skiriamas p. Sidzikauskas, dabartinis at-stovas Vokietijoje. Lietuvos atstovu Rygoje nu-matomas Purickis.

— Lietuvos atstovas Amerikoje p. Bizau-skas atšaukiamas. Jo vieton skiriamas Inž. Naru ševičius.

— Seimo užsienių Komisijos pirmininku išrinktas kun. Mironas; Vicepirmininku kun. Krupavičius ir sekretorius E. Turauskas.

Sausio 15 ir 16 Kaune įvyko tautininkų suvažiavimas. Jame priimta keletas svarbių re-zoliucijų. Politikos klausimais suvažiavimas pri-tarė konstitucijos pakeitimo sumanymui. Pa-keitimo planas turėtų būti toks: Prezidentas renkamas visos tautos, Seimo atstovų skaičius sumažinamas, įvedamas Senatas.

— Naktį iš sausio 14 ir 15 suimti Tomkus "Tautos Valios" redaktorius) ir Klimaitis. Su-imtieji išsiųsti į Varnius.

Suėmė viršininką. Panemunėlis (Rokiškio apskr.) 1926 met. gruodžio mėn. 30 d. areš-tuotas pašto viršininkas už tai, kad išaikvojo iš kasos pinigus; be to, kratą darant rasta keletas egz. komunistų literatūros: patsai Ada-mavičius buvo laisvamanis ir bedievis, areš-

tuotas griebėsi šautuvo nusišauti, bet polici-ninkas atėmė ir patį pristatė Rokiškio kalė-jiman. Apie tai yra vedamas tardymas.

"Šaltinis".

Geras dalykas. Mariampolė. Kun. Marijo-nų gimnazijoje kas sekmadienį, yra rodoma mi-nėtos gimnazijos mokiniams elektra apšviečia-mi paveikslai. Čia yra rodoma: vidurinių amžių prancuzų dailės architektura, Aigipto pirami-dės, įvairus graikų ir romėnų griuvėsiai, pa-minklai, Vatikano rumai ir daug naudingų kitų dalykų. Paveikslus aiškina gimnazijos Di-rektorius prof. Dr. kun. J. Totoraitis; už tai mokiniai yra labai dėkingi Direktoriui.

Susipratę ukininkai. Žiuriai — Gudeliai (Vilkaviškio apskr.) Šio kaimo ukininkai turi įsitaisę žemės ukio įrankius, kaip reta kur. Dau-gelis laiko veislinių gyvulių. Keletas prisidėjo prie Antanavo pieninės.

Gaila tik, kad jaunimas neorganizuotas. Tiesa, yra šiaulių burys, bet jis neparodo veik-lumo.

Mokykla lavina mokinius pavyzdžiai. Bar-zdai. Š. m. sausio mėn. 6 d. Barzdų M. K. D. pradžios mokykla suruošė mokiniams Kalėdų eglaitę. Sukvietė mokinių tėvus ir namiškius. Vaidino pritaikintą vaizdelį, o po šio gražiai pagiedojo keletą Kalėdinių giesmių ir padekla-mavo. Gavę dovanų ir truputį pažaidę, moki-niai išsiskirstė.

Visur buvo matoma tinkamas mokinių pa-ruošimas ir išlavinimas, iš ko galima spėti apie darbštumą ir prityrimą minimos mokyklos mo-kytojų.

Staigi mirtis. Turčiniai (Šakių apskr.). Gruodžio 31 dieną šiame kaime staiga mirė ukininkas J. Naujokaitis. Jis turėjo širdies li-gą. Nuėjęs arklių šerti bekišdamas dobilus ant eđžių susmuko ir mirė.

Velionis buvo nevedęs ir turėjo 75 metus.

— Pil. Šapira Benecelis gyv. Lukšio g. II Nr. pranešė, kad 1-12-1926 mt., 19 valandą nežinomi piktadariai apsiginklavę revolveriais įsibrovė jo butan ir atėmė auksinį 200 lt. vertės laikrodėlį, du auksiniu apyrankiu 40 lit. vertės, 120 lt. pinigų ir 15,000 lt. vertės vekselių. Piktadariai pasislėpė. Suradimui atimtu daiktų ir piktadarių daromi žygiai.

— Praeitų metų 11-1, 11 val. į Raudono Kryžiaus ligoninę atvyko pil. Survilienė Marė

31 m. amė. gyv. Kaune, Ukmergės pl. 28 Nr., bet kaipo neturtinga. gydymui nebuvo priimta. Pastaroji, išėjusi iš ligoninės — prie durų pagimdė kūdikį. Sužinojusi apie tai ligoninės administracija pil. Survilienę priėmė gydyti.

— 30-12, Kaune, Prieplaukos kranto g. 43 Nr. žydų sporto organizacijos "Honovoch" bustinėje rastas iš 9 asmen. nelegalus (be leidimo) susirinkimas. Susirinkimo dalyviai patraukti atsakomybėn.

AUKSINĖ GYVENIMO SAULĖLEIDA



Dauguma mūsų kostumerių rašo mums, kad jie jie turėdami po septynias dešimtis ir aštuoniasdešimtis metų šiandien gėrisi savo auksiniu amžium taip, kaip visi kiti gėrisi auksine saulėleida po tobulai dienai, tai tiktai dėka TRINER'S BITTER VYNUL. Jie turi didelį pasitikėjimą šiuo vaistu ir tą pasitikėjimą paliks savo vaikams. Štai ką vienas iš mūsų kostumerių rašo:

"Mano tėvo viduriai buvo blogame padėjime, bet jam pradėjus vartoti TRINER'S BITTER VYNĄ, tuojaus jo viduriai pasitaisė." Mr. Matt Molek iš Silberbow, Mont. Panašių laišku mes gauname kasdieną.

Pasitenkinę kostumeriai, tai JOSEPH TRINER KOMPANIJOS Chicago, Ill. didelis pasididžiavimas. TRINER'S BITTER VYNAS po 34 metų savo populiariskumo užima pirmą vietą beveik visose šeimynose. Jis yra geriausias vaistas nuo galvos skaudėjimo, blogo apetito, negrumuliavimo, ner viškumo ir kitų vidurinių ligų.

Visuomet turėk butelį savo namuose!

(Apr.).

Telefonas Canal 7233

PETRAS CIBULSKIS
Maliavojimo Kontraktorius

DAŽŲ IR POPIEROS
KRAUTUVĖ

2334 So. Leavitt St., Chicago, Ill.

Užsakykit savo giminėms į Lietuvą

"DRAUGA"

"Draugo" kaina metams Lietuvon
\$7.00; pusei metų \$4.00

"DRAUGAS"

2334 So. Oakley Ave.
CHICAGO, ILL.